

Moj prijatelj Fritz

*M*olim te, Fritz, molim te!

Mladić u tamnoj vjetrovci obraćao se gotovo plačnim glasom velikom žutom mješancu s klempavim ušima.

Fritz je sjedio na zamrznutom blatu, između grmova žutike i imele, ispred velike stambene zgrade na Vukovarskoj, preko puta Vijećnice. Naherio je glavu i, metući repom smrznutu prašinu, tužno gledao svog gospodara. U njegovom jeziku to je značilo:

»Žao mi je ali ne mogu. Ne mogu!«

Mladić bolno uzdahne:

– Pa kog si me vraga tjerao van ako ne možeš. Zar ne vidiš da je deset ispod nule!? Tebi s tim tvojim kaputom nikad nije zima, meni bogme je! Što hoćeš? Pa ovo je tvoje najsvetije mjesto!

Pomisli: »Da imam malj razbio bih mu tu blesavu tikvu«.

Grubo povuče uzicu. Fritz se uspravi, naheri glavu još više i s još većom tugom zagleda se u mladića.

»Gazda, ne mogu, zbilja ne mogu«.

Mladić stisne zube.

– O.k. Hajd'mo!

Išli su gotovo do Savske. Fritz je spuštene njuške marljivo njušio i veselo mahao repom, dok se mladić tresao od zime. Konačno, pedesetak metara od ugla, Fritz potegne prema grmu i stade se vrtjeti u krugu. Vrtio se tako pola minute, zgrbio se, i s velikim se ponosom rasteretio.

Mladić odahne:

– Moj dragi prijatelj Fritz...

– Ma gdje si, Grga, rekla je Mirna kad su se mladić i pas vratili na peti kat visokogradnje. – Zar mu je trebalo četrdeset minuta? Nakon onoga što se dogodilo jučer po noći, stalno se brinem.

Prošle noći, malo prije ponoći, policija je okružila zgradu – reflektori, sirene, konačno i pucnjava. Ujutro je nazvao Grgin bratić, Marko, pomoćnik glavnog inspektora zagrebačkog MUP-a. Objasnio je:

– Nekoliko neprijateljskih agenata provalilo je u stan profesora Z. na šestom katu. Poznajete ga, zar ne? Profesor Z. je veliki stručnjak za... hmm, o tome ne mogu preko telefona. No doći ću do vas, recimo... sutra navečer. O.k.? Ne brinite, neće se ponoviti«.

Mirna je pristavila vodu za čaj i izvadila iz ormarića bocu lijepe žučkaste tekućine, nešto svjetlije od Fritzove dlake.

– Od mojih iz Zeline.

Grga je rekao:

– Prokleti cucak! Jednostavno, odbio je obaviti nuždu kod imele. Morao sam ga voditi sve do Savske, dok si nije našao pravo mjesto.

U kutu se Fritz vrtio na svojoj dekici tražeći najpovoljniji položaj za noćni odmor i ugodne snove.

Jutro je osvanulo vlažno i sivo. Hladnoća je popustila i smrznuti reznjevi zemlje pretvarali su se pomalo u teško, tamno blato. Fritz nije ni pogledao svoje najdraže mjesto, već je uzdignuta repa povukao prema sjevernoj strani zgrade. Tu je začudo brzo našao odgovarajuće mjesto između golih breza. Nakon povratka u stan Grga je rekao:

– Ni blizu imeli. Srećom brzo je našao novi položaj. Među brezama, gdje nije nikad prije. Kad bi barem netko jednom napisao znanstvenu studiju o tome zašto je jedno mjesto dobro, a drugo nije... Bok, Fritz. Vidimo se poslije posla.

Oboje zagrle svog dlakavog prijatelja i krenu na vrata.

Grga je ostao u tiskari prekovremeno i kad se vratio, Marko je već sjedio za stolom, uživao u kobasicama i špeku od kolinja koje su poslali Mirnini iz Zeline te zalijevao laganim bijelim vinom.

Fritz sretno istrči iz svog kuta i obliže Grgi ruku.

– Bok, Fritz.

– Dakle, ovako – ispriča Marko. – Dakako, strogo povjerljivo. Vaš susjed, profesor Z., vodeći izumitelj, radi na posebnoj nišanskoj spravi za noćne operacije. Znali smo da razni tipovi drže njegov laboratorij na oku pa smo mu dopustili da prenese dio materijala kući. Držimo kuću pod nadzorom. Kad su momci prekjučer prije ponoći nešto posumnjali, smjesta smo okružili zgradu, i pohvatali naše mušterije. Osim jednog kojeg smo ganjali desetak minuta. Sve smo ih, naravno, pretresli, no nigdje ni traga jednom važnom dokumentu koji nije bio iskopiran, jer smo ga upravo dobili od »strica u inozemstvu«. A ne možemo tražiti od »strica« da još jednom riskira...

Fritz je pomno slušao, čak je uspio podići jedno uho, a zatim ugura njušku Marku u krilo.

– To te pokušava nagovoriti da ga povedeš u šetnju – objasni Grga. – Fritz, još nije vrijeme. Sjeti se sinoć...

Okrene se Marku:

– Sjećaš se kako je bilo hladno, a prokleti cucak si zabio u glavu da neće na svoje najdraže mjesto, tu ispred kuće, gdje to obavlja godinama! Morao sam s njim skoro do Savske. Živ sam se smrznuo.

Fritz je ponosno sjeo ispred Marka i ponudio mu desnu šapu.

– Čekaj malo...

– Što?

– Znam da je vani gadno, kiša curi, no ako nemaš ništa protiv, idemo prošetati Fritza – reče Marko. – Možda prijatelj Fritz zna nešto.

– Nemojte se rastopiti – reče Mirna pružajući Grgi kišobran i Fritzovu uzicu.

Pet minuta kasnije Marko je s velikim zanimanjem motrio Fritzov tvrdoglavi čin odbijanja na blatnjavom potezu između žutike i imele.

– Ovdje je netko prije onog teškog mraza naveliko gazio, možda i kopao. Dok ti i Fritz obavite večernje dužnosti, ja ću malo pronjuškati.

Fritz je već vukao prema prolazu ispod zgrade i brezama. Marko izvadi mobitel i nazove MUP. Zatraži nekoliko momaka s reflektorom i lopatama. Kad su se Grga i Fritz vratili za desetak minuta, vidjeli su ljude koji su u svjetlu reflektora oprezno kopali.

– Doći ću gore kad završimo – doviknuo je Marko.

Mirna je izvadila rakiju i skuhalo kavu. Fritz je otresao kišu i svalio se u svoje leglo. Za manje od četvrt sata stigao je Marko. U rukama je držao limenku. Fritz podigne oči i načuli uši.

– Prijatelj Fritz riješio je zagonetku nestalog dokumenta – reče Marko.

Klekne i zagrlj veliku vlažnu životinju koja ga nagradi pusom u nos.

– Onaj zadnji zakopao ju je u blato kod imele i možda za sve vijekove obeščastio to sveto mjesto. Nadam se da će naš prijatelj Fritz zavoljeti čistinu među brezama.